

SAMENVATTING

2. Geranium Rozanne

Oké, we zijn aan het einde van ons projectje gekomen, en ik loop graag nog even met jullie door de stappen die we samen hebben gevolgd. Zoals altijd begint alles bij een goede voorbereiding: de tekening staat op het papier, het aquarelpapier is vastgetapet op de plank, en je hebt de meeldraadjes gemaskeerd. De buitenranden van de bloemblaadjes hoefden we deze keer niet te maskeren, omdat ze een eenvoudige vorm hebben. Daarom konden we daar nat-in-nat een groene achtergrond omheen schilderen.

Voor die achtergrond gebruikten we twee groentinten: sapgroen en Hooker's Green, die we hier en daar onderbraken met lichtvlekken. Dat geheel hebben we goed laten drogen.

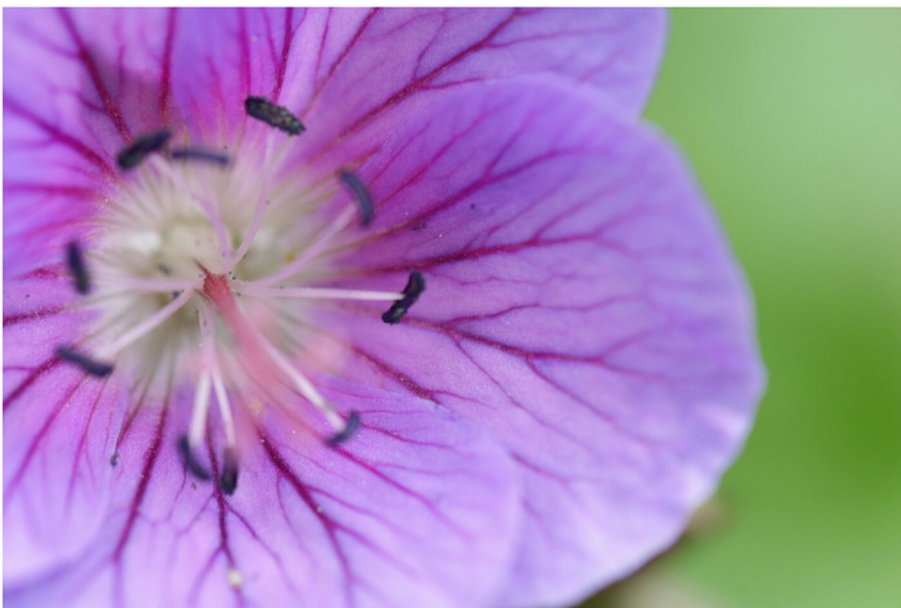
Daarna zijn we op zoek gegaan naar de kleuren van onze bloem. Het hart van de bloem bestaat uit een heel licht, waterig grijsgroen. De bloemblaadjes verlopen van roze-paars naar blauw-paars.

Daarom hebben we twee paarse mengelingen gemaakt:

Een warmere paars met overwegend Opera Rose en een klein beetje kobaltblauw.

Een koelere paars met vooral kobaltblauw en minder Opera Rose.

Toen kwam het spannende deel: het natmaken van de hele bloem — de kern én de bloemblaadjes. Niet kletsnat, maar gelijkmatig vochtig. Anders gaat de verf te hard lopen, en we willen juist zachte overgangen.



We begonnen met de kern en brachten daar het lichtgroen aan. Dat mocht zich zachtjes verspreiden, maar we bleven wel binnen de getekende contouren. Rondom die groene kern lieten we een heel smalle, bleke rand open.

Daarna brachten we de roze mengeling aan, en aan de buitenrand van de bloemblaadjes de blauwpaarse tint. Met twee penseelen hebben we voorzichtig het grensgebied verwast, zodat er zachte overgangen ontstonden. Daarbij hielden we rekening met de richting van de bloem — de penseelstreken volgden de natuurlijke lijnen van het blad.

Na droging hadden we een mooie basislaag.

De nerfjes, die door het nat-in-nat schilderen wat vervaagd waren, hebben we opnieuw aangelegd door met een synthetisch nat penseel verf weg te vegen. Hiervoor was het belangrijk dat je potloodtekening nog voldoende zichtbaar was. Anders kijk je gewoon goed naar de referentiefoto en maak je de structuur opnieuw eigen.

Die uitgeoetste nerfjes hebben we nat-in-nat opgevuld met een mengeling van magenta en een beetje kobaltblauw. Naar het hart van de bloem toe lieten we die kleuren weer samenvloeien met het lichtgroen — precies zoals de nerven in werkelijkheid ook uit het hart ontspringen.

Maar zo waren we er nog niet: de nerven lagen optisch nog te “bovenop” de bloemblaadjes.

Daarom hebben we de contouren opnieuw heel voorzichtig aangezet met water, zonder de ondergrond te verstoren. Daarna voegden we in dat vochtige gebiedje een tikkeltje van de blauwpaarse mengeling toe. Zo ontstond een subtiele schaduw langs de nerfjes, waardoor ze dieper in het blad lijken te liggen.

Een klein trucje, maar het maakt een wereld van verschil.

Daarna gingen we verder met de meeldraden.

De stengeltjes maakten we nat en brachten we een lichte oplossing van Opera Rose op aan.

De meelknopjes zelf schilderden we met een donkerpaars mengsel van ultramarijn, een beetje kobaltblauw en een vleugje Transparent Yellow.

Toen die knopjes eenmaal droog waren, hebben we hier en daar een klein beetje verf weggehaald om beweging en leven in de structuren te brengen.

Tot slot ontdekten we dat het hartje van de bloem nog niet genoeg diepte had.

Daarom hebben we het heel licht beneveld met water en opnieuw groen toegevoegd — vooral in het midden, waar de donkerste toon hoort te zitten. Soms lukt dit meteen, soms moet je dit proces één of twee keer herhalen.

En daarmee waren we er!

Het lijkt misschien een eenvoudig projectje, en het kleurpalet ís ook eenvoudig, maar de techniek — vooral bij de nerfjes en het hart — vraagt finesse en aandacht.

Ik hoop dat jullie er plezier aan hebben beleefd, en dat je deze technieken meeneemt naar toekomstige bloemenexperimenten.

Dankjewel!

Greta Verdonck